

ทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

Personal financial skills of employees at a private hospital in Bangkok.

ชื่อผู้วิจัย นายไพศาล กอบเกื้อชัยพงษ์¹, ชื่ออาจารย์ รัต.ลัดดาวัลย์²

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย 1) เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะทางการเงินของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครตามปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินของพนักงานโรงพยาบาล ซึ่งทำการรวบรวมข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน วิเคราะห์ผลใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) อธิบายผลการวิเคราะห์ ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ t-test (Independent sample t-test) และสถิติ F-test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : One-Way ANOVA)

ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีอายุระหว่าง 36 - 45 ปี จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 56.3 มีสถานภาพสมรส จำนวน 163คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 มีปฏิบัติงานอยู่ฝ่ายงานบริการผู้ป่วย จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 และมีรายได้ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 25,000 บาทจำนวน 129คน คิดเป็นร้อยละ 43.0 พนักงานโรงพยาบาลมีความรู้ทางการเงินอยู่ในระดับมาก โดยส่วนใหญ่มีพฤติกรรมทางการเงินในภาพรวมอยู่ในระดับทำบ่อยครั้ง ซึ่งเป็นการไต่ตรงอย่างถี่ถ้วนทุกครั้งที่จะซื้อสินค้าอย่างสม่ำเสมอ และมีทัศนคติทางการเงินในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า พนักงานโรงพยาบาลที่มีอายุ สายงานและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินด้านความรู้ทางการเงิน พฤติกรรมทางการเงิน และทัศนคติทางการเงิน แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ทักษะทางการเงินส่วนบุคคล, พนักงาน โรงพยาบาลเอกชน

¹นักศึกษาระดับปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สาขาการจัดการการเงินและการธนาคาร มหาวิทยาลัยรามคำแหง

²อาจารย์ประจำหลักสูตรโครงการพิเศษระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยรามคำแหง

Abstract

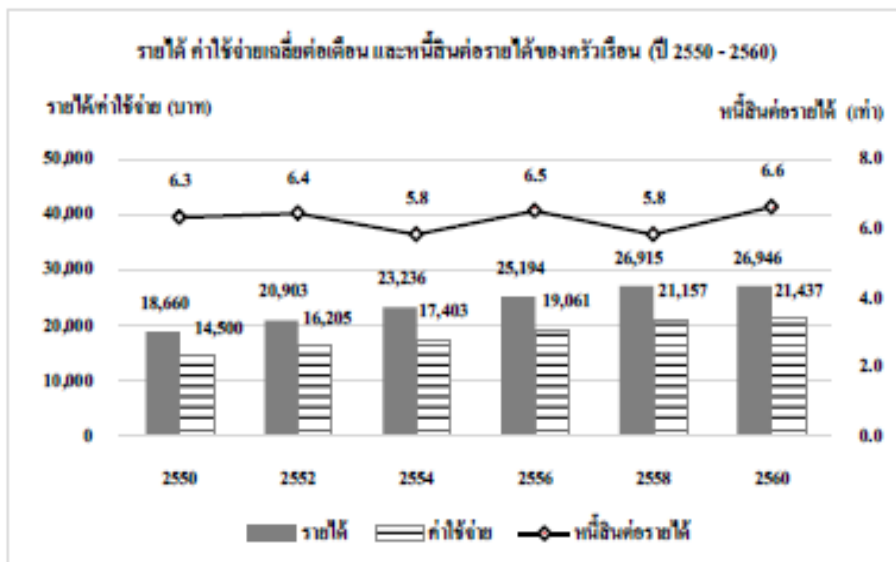
A study on personal financial skills of employees at a private hospital in Bangkok with research objectives 1) To study the opinion level on financial skills of a private hospital employee in Bangkok 2) To compare the difference between the financial skills of a private hospital employee in Bangkok according to personal factors and opinion level with the financial skills of hospital staff which collects the data obtained from the questionnaire (Questionnaire) The sample was 300 employees of a private hospital in Bangkok. The results were analyzed using descriptive statistic to explain the analysis results, i.e. frequency, percentage, mean, standard deviation. The hypothesis was tested by t-test (Independent sample t-test) and F-test with One-Way Analysis of Variance: One-Way ANOVA.

The results of the study found that the majority of the samples were 189 females, representing 63.0 percent, aged between 36-45 years, 169 people, representing 56.3%, were married, 163 people, representing 54.3%, had a degree. There were 200 bachelors, representing 66.7%, working in the patient service department of 197 people, representing 65.7%, and earning less than or equal to 25,000 baht, of 129 people, representing 43.0%. financially at a high level Most of them had their overall financial behavior at the level of doing often. which is a constant reflection every time you make a purchase and has a high level of overall financial attitude As for the hypothesis testing results, it was found that hospital staff who were aged The line of work and the average monthly income are different. There is a level of opinion about financial skills in financial literacy. financial behavior and different financial attitudes

Keywords: Personal financial skills, private hospital employees

บทนำ

ปัจจุบันคนไทยเป็นหนี้เร็วขึ้นและมีแนวโน้มที่จะไม่สามารถชำระหนี้ได้ตรงเวลาสะท้อนให้เห็นจุดอ่อนในการขาดทักษะทางการเงิน การบริหารจัดการเงิน ซึ่งเป็นอุปสรรคในการพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตไปข้างหน้าได้อย่างยั่งยืน ธนาคารแห่งประเทศไทยก็ได้ตระหนักถึงปัญหาและความจำเป็นในการเร่งสร้างภูมิคุ้มกันทางการเงินให้แก่ประชาชน โดยได้ส่งเสริมทักษะทางการเงินให้ประชาชนอย่างต่อเนื่อง เพราะการมีทักษะทางการเงินที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีอย่างยั่งยืน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ดาเรน บัคลีย์ กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธนาคารซีทีแบงก์ ที่กล่าวว่า ในสถานการณ์ที่โลกมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทักษะหนึ่งที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิตของทุกๆ คนคือ ความรู้ทางการเงิน (financial literacy) ดังนั้นการศึกษา ประเมินทักษะทางการเงินของประชาชนในประเทศจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยวัดให้เห็นถึงศักยภาพในด้านของการบริหารจัดการการเงินของประชาชน ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มและทิศทางในการพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตไปข้างหน้าได้อย่างยั่งยืน (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2560)

ที่มา การสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือน พ.ศ. 2560, โดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2561, กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

ทักษะทางการเงินส่วนบุคคลเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่อยู่ในชีวิตประจำวันของเราทุกคน ในการดำเนินชีวิตจะต้องมีการทำงานเพื่อหารายได้และนำเงินเหล่านั้นมาใช้จ่ายใช้สอย ซึ่งบางครั้งหากไม่มีทักษะทางการเงินส่วนบุคคล รายได้ที่ได้รับมาก็จะถูกใช้จ่ายไปอย่างสูญเปล่า ไร้ประโยชน์ หากลองพิจารณาดูว่ากว่าที่

จะได้รับเงินมานั้นจะต้องใช้ความทุ่มเท ทั้งเวลา กำลังกายและกำลังความคิดมากเพียงใดจึงจะได้รับเงินเป็นการตอบแทน ถ้าหากลงทุนลงแรงด้วยความเหนื่อยยาก แต่กลับไม่รู้จักรวางแผนการใช้จ่ายก็นับเป็นเรื่องที่น่าเสียดาย ผลเสียที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่กระทบต่อการดำเนินชีวิตก็คือจะทำให้ไม่มีเงินเก็บไว้สำหรับเป็นเงินเก็บเพื่อสำรองใช้ในยามฉุกเฉิน หากเกิดเหตุหรือสถานการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้น ดังสถานการณ์ในปัจจุบันคือการมีโรคระบาดไวรัสโคโรน่าสายพันธุ์ใหม่ หรือโรค "โควิด-19" (COVID-19) เกิดขึ้นมาในประเทศไทย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ได้เห็นถึงประโยชน์ในเรื่องของทักษะทางการเงินส่วนบุคคลได้อย่างชัดเจน เนื่องจากประชาชนชาวไทยได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์นี้ทุกคน เพียงแต่จะได้รับผลกระทบมากหรือน้อยแตกต่างกันไป

ดังนั้นถ้าพนักงาน โรงพยาบาลทุกคนมีทักษะทางการเงินส่วนบุคคลที่ดีก็จะเป็นหนทางนำไปสู่ความสำเร็จและมีอิสรภาพทางการเงินได้ ทักษะทางการเงินส่วนบุคคลถือว่าเป็นแบบอย่างของการใช้ชีวิตของคนที่มีสติและปัญญา มีเหตุผล และพร้อมจะรับมือกับปัญหาความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้น นั่นจะทำให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างมีเป้าหมาย และเดินตามเป้าหมายได้อย่างถูกต้อง และมีโอกาสประสบความสำเร็จในชีวิตได้เร็วกว่าบุคคลอื่น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมองเห็นถึงความสำคัญในเรื่องของทักษะทางการเงินส่วนบุคคลจึงมีความมุ่งหมายที่จะศึกษาเกี่ยวกับทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ซึ่งสามารถนำผลวิจัยไปต่อยอดแนวคิด พัฒนา หรือ การจัดอบรมเพื่อชี้แนะแนวทางให้บุคลากรของโรงพยาบาล ได้เกิดการตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นในทักษะทางการเงินส่วนบุคคลและรวมถึงการรับรู้ถึงประโยชน์ของการตั้งเป้าหมายหรือแนวทางในการดำเนินชีวิตในเรื่องการวางแผนทางการเงินได้อย่างชัดเจนและเป็นลำดับขั้นตอนอย่างมีวินัย เพื่อความไม่ประมาทในการดำเนินชีวิตและสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นสุขอย่างยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะทางการเงินของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครตามปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินของพนักงานโรงพยาบาล

สมมติฐานของการวิจัย

พนักงานโรงพยาบาลที่ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันจะมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินด้านความรู้ทางการเงิน พฤติกรรมทางการเงินและทัศนคติทางการเงิน แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาเรื่อง ทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาวิจัยดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา การศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินประชากรไทย โดยอ้างอิงตามหลักการขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ซึ่งทำการแบ่งทักษะการเงินเป็น 3 ด้าน คือ (1) ความรู้ทางการเงิน (2) พฤติกรรมทางการเงิน และ (3) ทัศนคติทางการเงิน

ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ พนักงาน โรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 300 คน

ขอบเขตด้านระยะเวลาในการดำเนินวิจัยระยะเวลาทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษา เริ่มตั้งแต่ เดือนธันวาคม 2563 ถึง เดือนเมษายน 2564

แนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับด้านปัจจัยประชากรศาสตร์

ศิริวรรณ เสรีรัตน์(2555,หน้า 57)การแบ่งส่วนตลาดตามหลักประชากรศาสตร์(Demography Segmentation)จะแบ่งส่วนตลาดโดยใช้หลักการและข้อมูลด้านประชากรศาสตร์ สามารถเข้าถึงและมีประสิทธิผลต่อการกำหนดเป้าหมาย และเป็นวิธีที่ง่ายต่อการวัดเมื่อเทียบกับตัวแปรอื่น ประกอบด้วย

1.อายุ(Age) เนื่องจากความชอบและรสนิยมของแต่ละบุคคลจะเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงอายุผลิตภัณฑ์แต่ละประเภทสามารถตอบสนองความต้องการต่อกลุ่มผู้บริโภคที่มีอายุแตกต่างกัน เช่น ผู้สูงอายุมักจะสนใจสินค้าเกี่ยวกับสุขภาพ แต่วัยรุ่นมักจะสนใจสินค้าตามแฟชั่น เป็นต้น

2.เพศ(Sex) ผู้ชายและผู้หญิงมีพฤติกรรมและทัศนคติที่แตกต่างกัน เช่น ผู้ชายมีความเป็นผู้นำเห็นด้วยกว่าผู้ผู้หญิงมีความอ่อนโยนเห็นด้วยกว่าผู้ชาย เป็นต้น

3.การศึกษา(Education) ผู้ที่มีการศึกษาสูงจะบริโภคผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพดีกว่าและมีราคาที่สูงกว่าผู้ที่มีการศึกษาค่ำ เนื่องจากผู้ที่มีการศึกษาสูงจะมีอาชีพและรายได้สูงกว่าผู้ที่มีการศึกษาค่ำกว่า

4.อาชีพ(Occupation) บุคคลในแต่ละสายอาชีพมีความจำเป็นและความต้องการในสินค้าและบริการที่แตกต่างกัน เช่น นักธุรกิจต้องการสินค้าแบรนด์เนม หรือสินค้าที่ดูหรูหรา ส่วนผู้ใช้แรงงานต้องการสินค้า

อุปโภคบริโภคที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ดังสรุปได้ว่า ผู้ที่มีการศึกษาสูงจะประกอบอาชีพที่มีรายได้ดี ถือเป็นลักษณะชนชั้นทางสังคมที่สะท้อนถึงรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคล

5. รายได้ (Income) เป็นตัวแปรที่ช่วยบ่งชี้ด้วย เพื่อให้การกำหนดเป้าหมายชัดเจนขึ้นอาจจะโยงเกณฑ์รายได้ร่วมกับตัวแปรประชากรศาสตร์ด้านอื่นๆ เช่น กลุ่มผู้บริหารธุรกิจที่มั่งคั่งรุ่นเยาว์ (Yuppies) เป็นการใช้เกณฑ์รายได้ร่วมกับเกณฑ์อายุ เป็นต้น สินค้าและบริการที่นิยมใช้การแบ่งส่วนตลาดตามอายุได้แก่ บ้าน รถยนต์ โทรศัพท์มือถือ การท่องเที่ยว เครื่องสำอาง และเสื้อผ้า เป็นต้น

6. สถานภาพครอบครัว (marital status) และขนาดครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นปัจจัยที่สำคัญตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันในส่วนที่เกี่ยวกับการตัดสินใจเลือกใช้บริการใดบริการหนึ่งของผู้บริโภค

จากแนวคิดเกี่ยวกับตัวแปรของลักษณะประชากรศาสตร์สรุปได้ว่าปัจจัยด้านประชากรศาสตร์เป็นปัจจัยที่นิยมนำมาใช้ศึกษากันเห็นด้วยที่สุดในการแบ่งส่วนการตลาดตามกลุ่มผู้บริโภคโดยนำมาวางแผนกำหนดกลยุทธ์สร้างความต้องการหรือจูงใจให้ผู้บริโภคตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์หรือบริการเพื่อให้เข้าถึงและตรงกับกลุ่มเป้าหมายโดยตรงเห็นด้วยที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับทักษะทางการเงิน

ทักษะทางการเงิน (Financial Literacy) มีการให้คำนิยามและการวัดที่แตกต่างกันออกไป นิยามของ OECD อ้างถึงใน ธนาคารแห่งประเทศไทย, รายงานผลการสำรวจทักษะทางการเงินของไทยปี 2556 ให้คำอธิบายว่าทักษะทางการเงิน คือ การตระหนัก ความรู้ความเข้าใจความเชี่ยวชาญความชำนาญ ทักษะคิดและพฤติกรรม ในลักษณะที่มีผลให้บุคคลเกิดการตัดสินใจทางการเงินที่ดี และในที่สุดจะช่วยส่งผลให้บุคคลมีสุขภาพทางการเงินที่ดี ขณะที่ Hogarth (2002, อ้างถึงใน Tabiani, 2013) กล่าวถึงทักษะทางการเงินว่าเป็นวิธีการบริหารจัดการการเงินในเรื่องของการลงทุน การออม การวางแผนทางการเงินและการทำบัญชี โดยผู้ที่มีทักษะทางการเงินที่ดีมักจะสามารถบริหารจัดการการเงินส่วนบุคคลได้ดี มีความรู้และความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับสถาบันทางการเงินและสามารถวิเคราะห์เกี่ยวกับการเงินได้ และ Lusardi (2008) ได้กล่าวเกี่ยวกับทักษะทางการเงินว่าสามารถส่งผลต่อการตัดสินใจทางการเงิน การไม่มีทักษะทางการเงินที่ดีจะทำให้ไม่มีการวางแผนเกษียณอายุ ไม่มีความรู้การลงทุนในหลักทรัพย์ และจะมักจะมีพฤติกรรมการกู้ยืมที่ไม่ดี PACFL ของสหรัฐอเมริกา หรือ The President's Advisory Council on Financial Literacy อ้างถึงใน Hung, Parker and Yoong, Defining and Measuring Financial Literacy ให้นิยามทักษะทางการเงิน หมายถึงความสามารถในการใช้ความรู้และทักษะในการจัดการทรัพยากรทางการเงินอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อจะมีภาวะทางการเงินที่ดีตลอดชีวิต

OECD หรือ The Organization for Economic Cooperation and Development เป็นองค์กรระหว่างประเทศที่มีบทบาทหลักในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งเศรษฐกิจให้กับประเทศสมาชิก ในปัจจุบัน OECD ถือเป็นองค์กรวิจัยที่มีคุณภาพที่สุดองค์กรหนึ่งของโลก (ศูนย์บริการข้อมูลเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

กระทรวงการต่างประเทศ, 2555) OECD เป็นองค์กรหนึ่งที่มีการริเริ่มนำแนวคิดทักษะทางการเงิน (Financial Literacy) มาทาการศึกษาและสำรวจในกลุ่มประเทศสมาชิกเพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์และประกอบการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการเงินส่วนบุคคล

Hallman and Rosenbloom (2000, อ้างถึงใน รัชนิกร วงศ์จันทร์, 2553, น. 6) ได้ให้ความหมายของการวางแผนทางการเงินว่าเป็นกระบวนการประเมิน สรรค์สร้าง และนำแผนทางการเงินของแต่ละบุคคลไปปฏิบัติ เพื่อให้เกิดความสำเร็จตามเป้าหมายทางการเงินที่แต่ละบุคคลต้องการให้บรรลุภายใต้เงื่อนไขเฉพาะของแต่ละบุคคล

องค์กรที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อดูแลเรื่องของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล โดยเฉพาะในสหรัฐอเมริกาชื่อ The Certified Financial Planner Board of Standards (CFP Board) ได้ให้คำนิยามว่า การวางแผนทางการเงินเป็นการทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการดำเนินชีวิต (life goals) ของบุคคล โดยผ่านการบริหารและวางแผนทางการเงินซึ่งถูกออกแบบมาของแต่ละบุคคล ซึ่งเกี่ยวข้องตั้งแต่การรวบรวมข้อมูลทางการเงินของบุคคล กำหนดวัตถุประสงค์ ตรวจสอบฐานะการเงินในปัจจุบัน กำหนดกลยุทธ์และแผนทางการเงิน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในอนาคต

รัชนิกร วงศ์จันทร์ (2553, น. 6) กล่าวว่า เป็นกระบวนการโดยรวมในการออกแบบ (design) แนวทางปฏิบัติในการบริหารจัดการเงินภายใต้เงื่อนไขเฉพาะของแต่ละบุคคล การนำไปปฏิบัติและการทบทวนปรับปรุงอย่างต่อเนื่องเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ต้องการได้

สุพใจ น้ำผุด และอนุชานาฏ เจริญจิตรกรรม (2556, น. 3) กล่าวว่า การบริหารการเงินบุคคล (Personal Finance) หมายถึง การจัดระเบียบการเงินของบุคคลอย่างมีประสิทธิภาพด้วยการรู้จักจัดหาเงินเข้ามา และใช้จ่ายออกไปอย่างถูกต้อง ก่อให้เกิดผลดีจนบรรลุเป้าหมายที่วางไว้

วัตถุประสงค์ของการวางแผนการเงินส่วนบุคคล

รัชนิกร วงศ์จันทร์ (2553, น. 5) ได้แบ่งวัตถุประสงค์ของการวางแผนการเงินส่วนบุคคลไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้และความเข้าใจด้านการเงินรู้และเข้าใจบทบาทและหน้าที่ของ “เงิน” ในระบบเศรษฐกิจ รู้และเข้าใจผลิตภัณฑ์ทางการเงิน ตลอดจนบริการทางการเงินที่เกี่ยวข้องกับการเงินส่วนบุคคล เช่น เงินสด เช็ค บัตรเครดิต สินเชื่อ และบริการทางการเงินใหม่ๆ เช่น บริการธนาคารทางโทรศัพท์ (Telebanking) หรือการดำเนินการธุรกิจการค้าบนอินเทอร์เน็ต (Ecommerce) เพื่อให้สามารถตัดสินใจทางการเงินในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม

2. เพื่อให้มีความสามารถด้านการเงินรู้และเข้าใจแนวคิด รู้หา รู้เก็บ รู้ใช้ และรู้ขยายดอกผล ซึ่งจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายทางการเงินที่ตั้งไว้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงการเพิ่มขีดความสามารถทางการเงินในการดำเนินชีวิตประจำวันและการแก้ไขปัญหาทางการเงินที่เกิดขึ้นได้อย่างเหมาะสม

3. เพื่อสร้างความรับผิดชอบทางการเงินสามารถ รับผิดชอบในการจัดหาเงินการใช้จ่ายเงิน อย่างเหมาะสมคุ้มค่าและมีจริยธรรมรับผิดชอบต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ รวมทั้งเข้าใจผลกระทบอันเกิดจากการละเลยในการวางแผนการเงินส่วนบุคคลที่มีต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

4. เพื่อให้รู้วิธีการบริหารและจัดการ “เงิน” รู้และสามารถปฏิบัติตามแผนการจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์และสถานะของแต่ละบุคคลในการจัดหาเงิน การออมการใช้จ่าย การลงทุน โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลตอบแทนและผลกระทบของทางเลือกต่าง ๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การออกแบบการวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบไม่ทดลอง (Non-Experimental Design) เป็นการวิจัยที่มีการศึกษาตามสภาพที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยไม่มีการจัดกระทำ หรือควบคุมตัวแปรใดๆ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม แบบวิจัยตัดขวาง (Cross Sectional Studies) คือเป็นการเก็บข้อมูลในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่งเพียงครั้งเดียว โดยใช้เครื่องมือการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์ทางสถิติ

2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน โดยผู้วิจัยได้ศึกษาจากกลุ่มประชากรทั้งหมด

3. เครื่องมือใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบบสอบถามนั้นเป็นเครื่องมือหลักที่นำมาเก็บรวบรวมข้อมูล โดยทางผู้วิจัยก็ได้มีการศึกษาหาความรู้ ค้นคว้าทบทวนวรรณกรรมแนวคิดและทฤษฎีต่างๆ เอกสารทางวิชาการ รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะนำความรู้ที่ได้มานั้นไปกำหนดกรอบแนวความคิดของงานวิจัยที่ผู้วิจัยศึกษา ซึ่งแสดงให้เห็นตัวแปรที่เกี่ยวข้อง โดยตัวแปรที่ได้มานั้นจะช่วยพัฒนาการสร้าแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด โดยแบบสอบถามจะแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ ของกลุ่มตัวอย่าง เพศ อายุระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน อาชีพ สายงาน โดยเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-Ended Response Question)

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านความรู้ทางการเงิน โดยเป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด (Close-Ended Response Question) โดยการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ทางการเงิน(มีทั้งหมด 10 ข้อ)ซึ่งใช้เกณฑ์ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล ดังนี้

ค่าร้อยละที่ตอบถูก	จำนวนข้อที่ตอบถูก	ระดับความรู้
0 - 49	ต่ำกว่า 5 ข้อ	น้อย
50 - 79	5 - 7 ข้อ	ปานกลาง
80 - 100	8 - 10 ข้อ	มาก

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลพฤติกรรมทางการเงิน มีลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's Scale มี 4 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลด้านทัศนคติทางการเงิน มีลักษณะคำถามเป็นแบบ Likert's Scale มี 5 ระดับ ใช้ระดับในการวัดข้อมูลประเภทอันตรภาค (Interval scale) เป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ตามรูปแบบของ Likert's scale

4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้มีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย โดยผู้วิจัยได้มีการนำแบบสอบถามมาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นิยามศัพท์เฉพาะของตัวแปรตาม ทำขึ้นเพื่อให้ความหมายของตัวแปรต่างๆ
3. นำนิยามศัพท์เฉพาะที่ได้มาสร้างเป็นข้อคำถามที่มีความครอบคลุม และสัมพันธ์กับนิยามศัพท์ของตัวแปรทั้งหมด
4. จัดทำร่างแบบสอบถาม
5. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาว่าแบบสอบถามมีการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่จะดำเนินการวิจัย

5. การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

1. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และความน่าเชื่อถือ ก่อนนำแบบสอบถามไปดำเนินการวิจัยใช้งานจริง โดยนำร่างแบบสอบถามให้อาจารย์ที่ปรึกษาทำการตรวจสอบคำถาม การใช้ภาษาในแบบสอบถาม เพื่อความครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษา โดยใช้วิธีการวัดความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ตามตารางตรวจสอบคุณภาพครอบคลุมด้านเนื้อหาการวิจัย รวมไปถึงใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยจะนำคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษามาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถาม ก่อนนำไปใช้งานจริง

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับกลุ่มประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม (Reliability) ซึ่งวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ได้ค่าแอลฟา ตามแบบวิธีของครอนบาค (Cronbach's) ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาเท่ากับ 0.83

3. เมื่อผู้วิจัยนำข้อบกพร่องมาปรับปรุง แก้ไข โดยขอคำปรึกษาและผ่านความคิดเห็นและความเห็นชอบของอาจารย์ที่ปรึกษาอีกครั้ง จนได้เครื่องมือที่มีประสิทธิภาพ จึงนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ ไปสอบถามกลุ่มตัวอย่างตามที่ได้กำหนดไว้ในงานวิจัย

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถาม จากกลุ่มตัวอย่างพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร

2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารที่เกี่ยวข้องจากแหล่งต่าง ๆ เช่น วารสาร รายงานการวิจัย แหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต วิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้การคำนวณค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนมีดังนี้

1.1 ร้อยละ

1.2 ค่าเฉลี่ย

1.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

2. การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน (Inferential statistics)

2.1 ใช้สถิติ t-test (Independent sample t-test) และใช้สถิติ F-test วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance : One-Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทักษะทางการเงินของพนักงานโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครตามปัจจัยส่วนบุคคลกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินของพนักงานโรงพยาบาล

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 300 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 189 คน คิดเป็นร้อยละ 63.0 มีอายุระหว่าง 36 -45 ปี จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 56.3 มีสถานภาพสมรส จำนวน 163คน คิดเป็นร้อยละ 54.3 มีการศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 200 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 มีปฏิบัติงานอยู่ฝ่ายงานบริการผู้ป่วย จำนวน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 65.7 และมีรายได้ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ 25,000 บาท จำนวน 129คน คิดเป็นร้อยละ 43.0

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความรู้ทางการเงิน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ทางการเงินอยู่ในระดับมาก จำนวน 236คน คิดเป็นร้อยละ 78.7 รองลงมา มีความรู้ทางการเงิน อยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 21.3

3. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเงิน

ผู้ตอบแบบสอบถามมีพฤติกรรมทางการเงินในภาพรวมอยู่ในระดับทำบ่อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.92 และ S.D. = 0.245 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับระดับทำบ่อยทุกข้อ ได้แก่ ไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน ทุกครั้งที่ซื้อสินค้าอย่างสม่ำเสมอมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.17 รองลงมา คือ นอกจากฝากธนาคารแล้ว ท่านนำเงินออมบางส่วนไปซื้อทอง, ที่ดิน หรือให้คนอื่นกู้เพื่อรับดอกเบี้ย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.10 ไม่ใช้จ่ายเงินเกินรายได้ที่มีอยู่ และไม่พยายามสร้างหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 จ่ายบิลตรงเวลามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.01 การศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลสินค้าก่อนการซื้อสินค้ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.91 มีการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการลงทุนทั้งในระยะสั้นและในระยะยาวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.90 จะซื้อสินค้าที่ต้องการทันทีถึงแม้ต้องกู้ยืมหรือใช้บัตรเครดิตมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.86 จดบันทึกการรับ-จ่ายทุกรายการมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.85 ศึกษาเปรียบเทียบผลตอบแทนและความเสี่ยงของรูปแบบการลงทุนต่าง ๆ เช่น ซื้อทอง กับปล่อยกู้มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74 และแก้ปัญหาเงินไม่พอใช้โดยการกู้ยืมเงินจากนายทุนเงินกู้ทุกครั้งค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.66 ตามลำดับ

4. ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติทางการเงิน

ทัศนคติทางการเงินในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 และ S.D. = 0.628 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อยู่ในระดับมากทุกข้อ ได้แก่ การออมในวันนี้เป็นสิ่งที่จะต้องทำ เพราะในอนาคตก็มีรายได้เช่นกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 3.90 รองลงมา คือ ตั้งเป้าหมายการเงินระยะยาว (เช่น เก็บเงินให้ได้ 300000 ภายใน 5 ปี) เป็นการสร้างวินัยทางการเงินให้ตัวเอง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.81 ฐานะทางการเงินของท่านอยู่ในระดับที่น่าพอใจ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 มีความสุขในการออมเพื่ออนาคตมากกว่าการใช้จ่ายเงิน และการใช้สินค้าแบรนด์เนม ไม่ได้เป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จของเจ้าของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 การลงทุนในสินทรัพย์หลายอย่างจะทำให้ได้ผลตอบแทนสูงกว่าการลงทุนในสินทรัพย์อย่างเดียวมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.74 คิดถึงแต่เรื่องค่าใช้จ่ายในวันนี้ วันพรุ่งนี้เอาไว้ค่อยคิดทีหลังมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.68 คนที่ใช้บัตรเครดิตซื้อสินค้า ไม่ได้ถือว่าเป็นคนมีระดับมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.66 การทำประกันชีวิต เป็นการออมเงิน แต่เป็นการแข่งตัวเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 และการบันทึกการรับ-จ่ายรายประจำเดือนทำให้บุคคลมีวินัยทางการเงินมากขึ้น ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.62 ตามลำดับ

5. ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 พนักงานโรงพยาบาลที่มีปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินด้านความรู้ทางการเงิน พฤติกรรมทางการเงิน และทัศนคติทางการเงิน แตกต่างกัน พบว่าพนักงานโรงพยาบาลที่มีอายุ สายงานและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกัน มีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินด้านความรู้ทางการเงิน พฤติกรรมทางการเงิน และทัศนคติทางการเงิน แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากการศึกษาทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร สามารถนำมาอภิปรายตามผลเชิงพรรณนาได้ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานครพบว่า พนักงานโรงพยาบาลมีความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะการเงินโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านความรู้ทางการเงิน อยู่ในระดับมากที่สุด พบประเด็นที่สำคัญ คือ ท่านใดตรงอย่างดีที่สุดทุกครั้งที่จะซื้อสินค้าอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งผลการศึกษา สอดคล้องกับปิยพร พันธุ์ผล (2559) ที่กล่าวว่า ความรู้ทางการเงินช่วยให้มีการจัดสรรเงินลงทุนเพื่อให้เหมาะสมกับเป้าหมายนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก เมื่อเราสำรวจแล้วว่าตนเองต้องการวางแผนการเงินไปในทิศทางใด การเลือกแหล่งเก็บเงินของเราก็จะง่ายขึ้น โดยความรู้ในการวางแผนการลงทุน จะทำให้สร้างเงินลงทุนให้เติบโตตามเป้าหมายภายใต้ระดับความเสี่ยงที่ยอมรับได้ มีโอกาสเสี่ยงที่จะขาดทุนน้อยลง

จากการศึกษาความแตกต่างระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับความคิดเห็นเกี่ยวกับระดับทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงาน โรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร พบว่า อายุ สายงานและรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน จะมีระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับทักษะทางการเงินโดยภาพรวม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลการศึกษาสอดคล้องกับผลแนวคิดของ ศิริวรรณ เสรีรัตน์ ปริณู ลักขิตานนท์ ศุภร เสรีรัตน์ และองอาจ ปทะวานิช (2555) ที่กล่าวว่า อายุและรายได้ เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันในด้านความคิดค่านิยมทัศนคติ และพฤติกรรมของบุคคลที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า ความรู้ทางการเงินที่กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นแตกต่างกัน คือ การวางแผนทางการเงิน การรู้จักตัวเองว่ามีรายได้ รายจ่าย หนี้สินและทรัพย์สินเท่าไร มีความสัมพันธ์กับการตั้งเป้าหมายเรื่องเงิน อีกทั้งการที่มีเงินเก็บไว้ควรรนำไปลงทุน มิฉะนั้นมูลค่าของเงินก็จะลดลงตามเวลา ดังนั้นจึงควรมีการนำเงินไปลงทุนให้เกิดประโยชน์ สอดคล้องกับหลักการของศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน (2562) ในเรื่องการวางแผนทางการเงิน ต้องเริ่มจากการประเมินฐานะการเงิน เพื่อให้ทราบถึงฐานะที่แท้จริง จากนั้นให้ตั้งเป้าหมายทางการเงินให้สอดคล้องกับฐานะ แล้วก็จัดทำแผนทางการเงินให้ระยะเวลาให้สัมพันธ์กับรายได้ ภาระทางการเงินของครอบครัว ต่อไปก็ดำเนินการตามแผนอย่างเคร่งครัด และสุดท้ายต้องหมั่นตรวจสอบปรับแผนให้เหมาะสมกับสถานการณ์อยู่เสมอ ซึ่งการมีความรู้เกี่ยวกับการวางแผนการเงินจะทำให้สามารถบริหารจัดการเงิน และตัดสินใจทางการเงินได้ดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1) โรงพยาบาลควรเพิ่มการดูแลสุขภาพทางการเงินของบุคลากรเพิ่มขึ้น ผ่านการอบรมแก่บุคลากร เพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคลากรเพราะการมีทักษะในเรื่องการกำหนดเป้าหมาย การวางแผน การประเมินผล การมีวินัยทางการเงิน และการดำเนินตามเป้าหมายอย่างมีวินัยแล้วนั้น สิ่งเหล่านี้จะสามารถสะท้อนมายัง การปฏิบัติงานในชีวิตประจำวันของบุคลากรได้ รวมถึงหากมีการบริหารจัดการตนเองต้องประกอบด้วยเหล่านี้ ก็สามารถที่จะสร้างคุณประโยชน์เพิ่มขึ้นในการทำงานให้กับโรงพยาบาลอย่างมาก โดยส่วนใหญ่บุคลากร โดยทั่วไปมีหลายระดับ แตกต่างทางสายงาน และไม่มีความรู้เฉพาะด้านทางด้านการเงินมากนัก การได้รับ ประสบการณ์และสร้างทัศนคติที่ดีในการลงทุนมีน้อย ดังนั้นควรสนับสนุนให้บุคลากรมีความรู้ทางการเงินวางแผนการเงินส่วนบุคคลให้เหมาะสมในรูปแบบการดำเนินชีวิตของตนเอง ยกตัวอย่างเช่น การทำประกันชีวิตเพื่อหวังผลตอบแทนที่แน่นอนและความมั่นคงในชีวิต ลดความเสี่ยงต่าง ๆ ในอนาคต การลงทุนใน กองทุนรวมเพื่อใช้เป็นสิทธิประโยชน์ในการลดหย่อนภาษีได้และการมีความรู้ในการลงทุนในหุ้นที่ให้ ผลตอบแทนเหมาะสมสร้างผลตอบแทนที่สูงขึ้นในระยะยาว ทั้งนี้เพื่อสร้างความมั่นคงในชีวิตครอบครัว และไม่เป็นภาระแก่สังคมในอนาคต

2) จากปัญหาการแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ หรือโรค "โควิด-19" (COVID-19) ส่งผลกระทบต่อค่าครองชีพของพนักงานโรงพยาบาล ดังนั้นโรงพยาบาลควรมีการปรับปรุงระบบฐานเงินเดือนของบุคลากรอย่างสม่ำเสมอเพื่อตอบสนองต่อการมีรายได้ประจำ เช่น เงินเดือน ค่าใบประกอบวิชาชีพ ค่าประสบการณ์ปฏิบัติงาน เงินเดือนประจำตำแหน่ง เป็นต้น ให้เพิ่มมากขึ้นเพื่อให้อยู่รอดในสภาวะเศรษฐกิจ อัตราเงินเฟ้อและเพียงพอต่อการดำรงชีพในปัจจุบัน รวมถึงมีนโยบายส่งเสริมการมีรายได้พิเศษ เช่น ค่าล่วงเวลา ค่าอยู่เวรพิเศษ เป็นรายได้เสริม โดยวางแผนบริหารจัดการให้เป็นระบบและครบวงจร เพื่อประโยชน์ต่อบุคลากรและความรวดเร็ว สะดวกสบายของคนไข้ที่มารับบริการ

3) โรงพยาบาลควรมีการแบ่งเบาภาระในเรื่องค่าใช้จ่ายประจำ เช่น ค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้า ค่าสาธารณูปโภค ค่าของใช้ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ดังเช่นเดิม ยกตัวอย่างเช่น มีอาหารสวัสดิการของโรงพยาบาลในราคาที่ถูกลงเช่นเดิมให้กับบุคลากรต่อไป ในส่วนของภาระในการชำระหนี้ เช่น บัตรเครดิต ค่าบัตรเครดิตเงินสด และอื่น ๆ เป็นประจำทุกเดือนของบุคลากรนั้น โรงพยาบาล มีการช่วยเหลือบุคลากรโดยมี บริการกู้เงินฉุกเฉิน วงเงินกู้ไม่เกิน 50,000 บาท กรณีที่เป็นสมาชิกของสหกรณ์ออมทรัพย์สภาอากาศไทย แต่มีเงื่อนไขในการส่งเงินต้นพร้อม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรทำการศึกษาเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ลึกและละเอียดครอบคลุมมากขึ้น และนำผลที่ได้จากการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงพยาบาลต่อไป

2. การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาเฉพาะพนักงานโรงพยาบาลในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร เท่านั้น จึงควรมีการศึกษาเปรียบเทียบทักษะทางการเงินส่วนบุคคลในพื้นที่อื่นๆ ซึ่งอาจมีความแตกต่าง เพื่อให้ได้

ข้อมูลที่แม่นยำมากขึ้น และสามารถนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ต่อการกำหนดแนวทางในการพัฒนาทักษะทางการเงินส่วนบุคคลของพนักงานโรงพยาบาลอื่นๆต่อไป

บรรณานุกรม

จิรายุ แซ่เตีย. (2555). ทักษะคติและพฤติกรรมเพื่อสนับสนุนงานสาธารณสุขประโยชน์ของผู้มีรายได้ในตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณิชากา กุณวงศ์. (2556). การวางแผนการเงินส่วนบุคคลของประชาชน ตำบลบ้านดง อำเภอแม่เมาะ จังหวัด ลำปาง. ลำปาง: วิทยาลัยอินเทอร์เน็ตเทคโนโลยี.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2559). รายงานผลการสำรวจทักษะทางการเงินของไทย ปี 2559. ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2562, จาก <https://www.1213.or.th/th/aboutfcc/knownfcc/Documents/2013%20ThaiFLSurvey.pdf>.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2561). *ปัญหาหนี้สินในครัวเรือน*. กรุงเทพฯ: ธนาคารแห่งประเทศไทย. ปานแก้วตา ลัคนาวานิชและวิลาวัณย์ ดิงไตรย์ภพ. (2561). *ทักษะการเงินของเกษตรกรผู้ปลูกข้าวพันธุ์พื้นเมืองในเขตลุ่มน้ำปากพนัง*. วารสารการจัดการมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์, 7(ฉบับพิเศษ), 111-129.

ประวัฒน์ เบญญาศรีสวัสดิ์. (2561). *การจัดการเงิน: กรณีศึกษาในด้านพฤติกรรมเกี่ยวกับเงินที่สนใจเกี่ยวกับ เงิน และความรู้เกี่ยวกับเงินของพนักงานที่มีประสบการณ์ การทำงานน้อยกว่า 5 ปี*. วารสารนักบริหาร, 33(2), 63-71.

ปิยพร พันธุ์ผล. (2559). *ความสำคัญของการเงิน*. ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2562, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/599745>

พัฒน์ ทองพึ้ง. (2555). การวางแผนการเงินส่วนบุคคลเพื่อวัยเกษียณอายุ: กรณีศึกษาเฉพาะครูโรงเรียนสังกัด กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.

มุกดา โควหากุล. (2559). การจัดการการเงินส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของประชากรในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล เศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจปริทัศน์. วารสารเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจปริทัศน์.

วิวรรณ ธาราหิรัญโชติ. (2552). แนวคิดของคณะกรรมการมาตรฐานของผู้วางแผนทางการเงินของสหรัฐอเมริกา หรือ Certified Financial Planner Board of Standards Inc. บทความจาก <http://www.thaivi.org/author/thaivi4/>

วิกรานต์ เผือกมงคล. (2560). *ความรู้ทางการเงินของประชาชนจังหวัดปทุมธานี*. วารสารวิจัยและพัฒนาวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์ สาขามนุษยศาสตร์, 12(3), 18-27.

วิไล เอื้อปิยฉัตร. (2560). *ความรู้ทางการเงิน : ตัวกำหนดและผลกระทบที่ต่อพฤติกรรมการออม*. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 25(47), 101 – 115.

- ศิริวรรณ เสรีรัตน์. (2555). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.
- ศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน. (2562). *การประเมินฐานะการเงิน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน.
- ศูนย์ธุรกิจสัมพันธ์. (2562). *ดอกเบี้ยและเงินต้น*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ธุรกิจสัมพันธ์.
- สมจิตร วิชยานนท์.(2558). การวางแผนทางการเงินส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. วารสารพัฒนาเทคนิคศึกษา.
- สถาบันคีนันแห่งเอเชีย. (2558). *ความสำคัญของทักษะทางการเงิน*. ค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม 2562, จาก www.kenan-asia.org/th/
- สตฤณี อาชวานันทกุล. (2013). *ธรรมาภิบาลในการกำกับดูแลตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย*. เอกสาร การสัมมนาวิชาการประจำปี 2549. ม.ป.ท.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2561). *รายได้ ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อเดือนและหนี้สินต่อรายได้ของครัวเรือน ปี 2560 – 2560*. กรุงเทพฯ: สำนักงานสถิติแห่งชาติ.
- Defleur and Bcll-Rokeah. (1996). *Theories of mass communication*. London: Longman.
- Organization for Economic Co-operation and Development. (2019). *ทักษะทางการเงิน*. ค้นเมื่อ 15 เมษายน 2562, จาก www.oecd.org/puma/online.htm